

Mihál Govrin

Ki fél Jeruzsálemtől

Ki fél Jeruzsálemtől?
Ki érez iránta megvetést?
Ki átkozza csendben és fennhangon?
Ki mondja, „mit nekem e város és fekete hívői”
Őrültek városa
A vére a gyűlöleté
Ez a város, ahol a vén Hillel keresi a békét
Kávészécsék cserepei és élő hús között?

Ki gyűlöli Jeruzsálemet
A szerelemért, amellyel titkon szerette
Szőlőárnyékos kőudvarok
Jázminkék naplementék?

Kemény Jeruzsálem-gyűlölet
Isteni láng
Tengernyi víz sem olthat ki.

Hat hónappal a Hillel kávézóban elkövetett terrorista merénylet után, 2003. szeptember

Abogy az arany elhomályosul *(A megbecstelenített Lavínia *)*

Elbűvölő szépség: Cion, Lavínia, Filomele, a Gibeai ágyas
Azután is, hogy megölték és tizenkét darabra darabolták
Vérzőn és közel az ájuláshoz még élt benne
A tökéletes szépség

A jeruzsálemi Áza utcában elkövetett merénylet után, 2004. január 21.

* Shakespeare: Titus Andronicus, III. felvonás, IV. jelenet

Egy csepp füge és Jázmin

Jázmin a lejtőn lépked a falak mentén
Vele lépked táskája és a lófarok
Mely így szól: nézz engem.
What is your name? kedves szavakat váltottunk
Azt is mondtam, hogy a neve milyen szép
Magába szívott a friss reggel
Vitt engem a Szombat, Jázmint a dolga
A fügefa árnyéka, tyúkok és turistabusz
Zihál a lejtőn Jázmin pedig úgy lépked, mint egy virág
Vagy mint felhívás az ellenségek találkozójára.

Vagy testvéreké, gyászban, vérben és reményben
Mely tetteiddel, sziklához csapódva meghiúsul?
Testvérek a szükségben – ez is valami
Amit kifelejtettünk az imából
Innen kellett volna kezdeni, előlről
Amint a tél a kiszáradt cserépben megfogon –
Ahogy az évszakoktól tanultuk.

Távoli megnyilatkozás,
Amott, lenn
Éles fény, pusztít, szavakkal parancsol
Csak ez él örökké:
„Állt, Es Stand,
Állt az édesség
Fügecsepp állt az ajkadon”

Szombat, 2005. november 15.

Paul Celan 1969 októberében, Jeruzsálemben írt verse nyomán

Tooth Gábor Andor fotója

Nyíló és bezáruló idő

Újév előtti szombat
Az idő bezárul
Még semmi se biztos
Keskeny folyosók
Nyílnak körülöttünk
Szigorú ítélethozatal
Vak és abszolút

Újév előtti szombat
Nem a megtérésé és nem az imádságé
Erőfeszítéseink előtted mire valók
Ha nem arra, hogy a lélek redőit megnyitni
Ne felejtse, ahogy a galamb
Egy pillanatra megpihen
A fal repedései között

Újév előtti szombat
A körülfogott város
Kifacsart megkínzott
Hangyáktól nyüzsgő narancs
Melyet a szemétdombra hajítanak
Ahol macska kóborol
Felhős éjszakán

Újév előtti szombat
Redőző város kelmés üzletek
Mellékutcában árnyékosan
Lépcsőkön, ahol a tetőre kapaszkodtunk
Mikor a harangtoronyok
Fehérséget árasztottak
Oly közel az éghez

– Előtted járunk
Rejtélyes, sok arcú és nyelvű
Aki előtt lépkedünk a kövezeten
Te, akihez minden szó megtér –
A közeli gyümölcsáros
Arca mosolyra derül
A toll láttán
Mely kettőnket
Betűid sorába fogad

A 2003-as Újév (Ros Hásáná) előtti szombaton

HÉBERBŐL FORDÍTOTTA: URI ASAF